

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobkyně:

V. T. N. A.

st. příslušnost V. s. r.

bytem X

zast. advokátkou Mgr. Martinou Sklenskou

sídlem Moravské náměstí 13, 602 00 Brno

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2025, č. j. MV-110006-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

1. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě zaměstnanecké karty vydané s platností od 6. 4. 2022 do 5. 4. 2024. Dne 13. 3. 2024 žalobkyně požádala o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, resp. o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území ČR. Tato žádost však byla zamítnuta rozhodnutím

Ministerstva vnitra ze dne 16. 4. 2024, č. j. OAM-90279-30/ZM-2023 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně vykonávala nelegální práci. Odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 20. 8. 2025, č. j. MV-110006-4/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), neboť jej neshledala důvodným.

2. Podle správních orgánů žalobkyně v době, kdy byla oprávněna vykonávat závislou práci pro zaměstnavatele S. s.r.o. na pracovní pozici „ostatní uklízeči a pomocníci“ s místem výkonu práce X, S., fakticky vykonávala práci na adrese X, tedy v jiném než povoleném místě výkonu práce. Správní orgány proto uzavřely, že žalobkyně vykonávala nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a byl tak naplněn zákonný důvod pro neprodloužení zaměstnanecké karty.

II. Žaloba

3. Žalobkyně namítla, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán totiž neprovedl výslech bývalého zaměstnavatele žalobkyně, resp. osoby oprávněné jednat za společnost S. s.r.o.
4. Podle žalobkyně správní orgán nezpochybnil, že žalobkyně pro uvedeného zaměstnavatele skutečně vykonávala úklidové práce. Uvádí však, že tento druh práce lze ze své povahy vykonávat na různých místech podle potřeb objednatelů zaměstnavatele. Právě proto měl správní orgán ověřit, zda žalobkyně nebyla zaměstnavatelem dočasně vyslána k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce formou pracovní cesty podle § 42 zákoníku práce.
5. Žalobkyně dále tvrdí, že vzhledem ke komunikační bariéře a neznalosti české právní úpravy nemusela pochopit, že ji zaměstnavatel případně vyslal na pracovní cestu. To, že tuto okolnost neuvedla při svém výsledku ani při seznámení s podklady rozhodnutí, podle ní samo o sobě neznamená, že k pracovní cestě nedošlo. Správní orgán proto podle jejího názoru nemohl bez výsledku zaměstnavatele bezpečně uzavřít, že šlo o nelegální práci.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnila, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Zdůraznila, že závěr o výkonu nelegální práce nebyl založen pouze na úředním záznamu o pobytové kontrole, ale zejména na výpovědi žalobkyně samotné, podle níž v povoleném místě výkonu práce nikdy nepracovala a práci vykonávala na jiné adrese v Brně.
7. Žalovaná uvedla, že zaměstnavatel byl k výsledku předvolán, avšak ze zdravotních důvodů se nedostavil, přičemž podle žalované jeho výslech již nemohl přinést takové nové skutkové okolnosti, které by mohly výsledek věci změnit. K námitce pracovní cesty žalovaná uvedla, že pracovní cesta musí být časově omezená a nesmí zastírat faktickou změnu místa výkonu práce. Jestliže žalobkyně sama uvedla, že v povoleném místě výkonu práce nikdy nepracovala, neobstojí podle žalované tvrzení, že mohla být pouze vysílána na pracovní cestu.

IV. Posouzení věci soudem

8. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 ZPC). O žalobě krajský soud

rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s. ř. s.).

9. Žaloba není důvodná.
10. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mimo jiné tehdy, použije-li se obdobně § 46 odst. 6 písm. e) téhož zákona.
11. Podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá, pokud cizinec vykonával nelegální práci; toto ustanovení se podle § 44a odst. 11 použije obdobně i na prodloužení doby její platnosti.
12. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále „zákon o zaměstnanosti“) se nelegální prací rozumí práce vykonávaná cizincem v rozporu se zaměstnaneckou kartou.
13. Podle § 42g zákona o pobytu cizinců je zaměstnanecká karta navázána na konkrétní pracovní pozici a režim změny zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici je podroben zvláštnímu oznamovacímu režimu.
14. Podstatou sporu je otázka, zda ve věci bylo dostatečně zjištěno, že žalobkyně vykonávala nelegální práci, resp. zda vykonávala práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou.
15. Výkonem práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 Azs 139/2023-36, podle něhož je třeba za práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou považovat faktický rozpor v osobě zaměstnavatele, druhu práce nebo místě výkonu práce; typicky jde o situaci, kdy cizinec pracuje pro jiného zaměstnavatele, na jiném místě nebo vykonává jiný druh práce, než odpovídá kartě (viz též rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2023, č. j. 4 Ads 25/2023-26).
16. Jakkoli lze jistě připustit i možnost vyslání cizince na pracovní cestu i mimo povolené místo výkonu práce, musí se skutečně jednat o časově omezenou pracovní cestu ve smyslu § 42 zákoníku práce, nikoli o zastřenou faktickou změnu místa výkonu práce (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46). Výkon práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou představuje nelegální práci a je zákonným důvodem pro neprodloužení zaměstnanecké karty (viz též rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2023, č. j. 6 Azs 117/2022-33).
17. Podle žalobkyně nemohl správní orgán bez výsledku zaměstnavatele bezpečně uzavřít, že žalobkyně vykonávala nelegální práci, neboť nebylo vyloučeno, že šlo pouze o výkon práce na pracovní cestě. Soud však této námitce nepřisvědčil.
18. Ze správního spisu plyne, že závěr správních orgánů nebyl vystavěn pouze na zprostředkovaném sdělení získaném při pobytové kontrole, nýbrž především na výpovědi žalobkyně samotné. Ta při výsledku výslovně uvedla, že pro zaměstnavatele S. s.r.o. pracovala na adrese B. v Brně a že v povoleném místě výkonu práce v S. nikdy nepracovala. Tato výpověď je zcela jednoznačná a z pohledu rozhodných skutečností plně relevantní.
19. Právě tvrzení žalobkyně, že v povoleném místě výkonu práce nepracovala nikdy, je pro posouzení věci zásadní. Institut pracovní cesty totiž podle § 42 zákoníku práce slouží k dočasnému výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Jak již bylo uvedeno výše, pracovní cesta musí být časově omezená a nesmí zastírat faktickou trvalou změnu místa výkonu práce. Pokud však žalobkyně sama uvedla, že v místě, pro které byla pracovní pozice oznámena a schválena, nepracovala nikdy, nejedná se o situaci, která by verzi o pracovní

cestě odpovídala. Naopak se jedná o skutkový stav svědčící tomu, že práce byla od počátku vykonávána jinde, než stanovilo veřejnoprávní oprávnění.

20. Za této situace nelze správnímu orgánu vytýkat, že po neúspěšném pokusu vyslechnout zaměstnavatele nepřistoupil k dalším úkonům za účelem prověřování pouze hypotetické varianty, kterou navíc sama žalobkyně v průběhu správního řízení vůbec netvrdila. Správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; není však povinen vyhledávat a ověřovat všechny myslitelné alternativní skutkové verze, jestliže pro ně účastník neposkytne žádný konkrétní skutkový základ.
21. Je pravda, že správní orgán zaměstnavatele předvolal, ten se však z výsledku omluvil ze zdravotních důvodů. Z toho samo o sobě nelze dovozovat vadu řízení. Správní orgán není povinen provést každý myslitelný důkaz, nýbrž pouze ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu v potřebném rozsahu. Potřeba doplnění další dokazování, závisí na okolnostech konkrétní věci.
22. V projednávaném případě měl správní orgán k dispozici: a) oznámenou a schválenou pracovní pozici s konkrétním místem výkonu práce, b) smluvní podklad zaměstnavatele vztahující se k úklidovým pracím v S., c) výsledek pobytové kontroly v tomto místě a d) především přímou výpověď žalobkyně, že tam nikdy nepracovala a pracovala na jiné adrese. Za takového stavu nelze uzavřít, že bez výsledku zaměstnavatele nebylo možno o věci rozhodnout. Žalobkyně navíc ani netvrdí, jaké konkrétní skutkové poznatky měl výsledek zaměstnavatele přinést, kromě obecné možnosti, že mohla být vysílána na pracovní cesty.
23. V nyní posuzované věci byl bez důvodných pochybností zjištěn rozpor v místě výkonu práce. Žalobkyně byla oprávněna pracovat pro S. s.r.o. na adrese X., S., avšak sama uvedla, že pracovala na adrese B. resp. že v S. nikdy nepracovala. Toto zjištění potvrzují i další podklady (zejména výsledek pobytové kontroly). Místo výkonu práce je součástí podmínek, za nichž je konkrétní pracovní pozice obsaditelná držitelem zaměstnanecké karty. Tato regulace sleduje ochranu trhu práce a je založena na vazbě pobytového oprávnění ke konkrétnímu zaměstnavateli, pracovní pozici a místu výkonu práce. Nelze přijmout výklad, podle něhož by u profesí, které mohou být fakticky vykonávány na různých místech, byla podmínka místa výkonu práce bez dalšího právně nevýznamná.
24. Argumentaci žalobkyně odkazem na § 42 zákoníku práce soud nepřisvědčil, neboť pracovní cesta musí být skutečně dočasná, odůvodněná a nesmí znamenat, že cizinec fakticky pracuje jinde trvale nebo od počátku. Právě tento poslední znak je v nynější věci rozhodný. Z výpovědi žalobkyně plyne, že v povoleném místě výkonu práce nepracovala nikdy. To je okolnost, která zásadně oslabuje tezi o pracovní cestě a naopak podporuje závěr, že schválené místo výkonu práce nebylo reálně místem, kde měla žalobkyně práci vykonávat. Za této situace soud neshledává pochybení v tom, že správní orgány kvalifikovaly jednání žalobkyně jako výkon práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou.

V. Závěr a náklady řízení

25. Námitky žalobkyně soud vyhodnotil jako nedůvodné a neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět; proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., tj. dle úspěchu ve věci. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů

řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem.; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 23. dubna 2026

Lenka Bahýřová v. r.
samosoudkyně